

Du sviktet aldri, Herre Krist

Ronald Fangen (1940)

Du sviktet aldri, Herre Krist – du sviktet ei –
selv når ditt svar på all min bønn var nei og nei.
For når jeg skalv i uro, angst og gråt i nød,
da kom du med din fred, kjøpt i din død.

Ja, Herre, det var godt i nattens spente gru
å se ditt kors. Å, brystet åndet ut: det var jo du
som engang gråt og svedet angstens sved –
og det var du som bad om skånsel da du led.

Å, Herre Jesus, det var du som ble forrådt,
med torner kronet, narrekledt og blodig slått.
Og da de naglet deg til korsets, skammens tre,
da var du bare avmakt, kval og ynk å se.

Da spottet de og ropte: Frelser, frels deg selv!
Forlat ditt kors! Krev hjelp av dette sorte himmelhvelv!
Men da, i mørkefyrstens avgrunnsdype natt,
var du, Guds egen sønn, av Gud forlatt.

Da var du gitt den stengte himmels verden helt til pris.
Men enda lovet du en røver åpen vei til Paradis!
Og kongelig befridd fra hevners tørst og nag og hat,
var det i dødens stund for bødlene du bad.

Du, frelsesfyrste, konge til korset naglet fast –
å, aldri seiret livet slik som da ditt hjerte brast.
Da skalv de, mørkemaktene, rådløst i avmakts gys –
hvor skulle de vel skjule seg for påskemorgens lys?

Ja, når mitt spente, pinte sinn ser deg i nattens nød,
da viker angsten for den fred du kjøpte i din død.
Da vet jeg at det er en Gud, og at han er min far.
Om han er skjult, så er han nær. Og jeg skal få hans svar.

Du, Herre, er det sikre pant. Du er det klare bud
fra ham som ingen her kan se: Den lysomspente, skjulte Gud.
Deg ser vi, Herre. Og jeg vet:
ved slutten av min vei, når dette hjertes uro dør, - da skal jeg møte deg.